ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Z. K.**, zast. JUDr. Petrem Adámkem, advokátem se sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2018, čj. CPR-31708-5/ČJ-2017-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 8. 2018, čj. 4 A 46/2018-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 7. 2017 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok. Podle závazného stanoviska vydaného téhož dne ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, však nebylo možné, aby žalobce vycestoval do země svého původu, tj. do Uzbekistánu. Dne 2. 10. 2017 vydalo ministerstvo nové stanovisko, podle kterého již bylo žalobcovo vycestování možné. Následující den zahájila Policie České republiky (Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort coby správní orgán prvního stupně) řízení ke stanovení nové lhůty k žalobcovu vycestování. Dne 28. 10. 2017 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým žalobci stanovil 15denní lhůtu k vycestování.

[2] Proti rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování se žalobce odvolal. Žalovaná si vyžádala, aby ministr vnitra přezkoumal závazné stanovisko ze dne 2. 10. 2017. Ministr

dne 19. 2. 2018 vydal závazné stanovisko, kterým potvrdil závazné stanovisko vydané ministerstvem vnitra. Žalovaná tedy žalobcovu odvolání nevyhověla, pouze doplnila do té doby neúplný a ne zcela srozumitelný výrok.

[3] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu. Městský soud však dospěl k závěru, že žalovaná se podrobně zabývala situací v zemi žalobcova původu. Na základě informací ze závazného stanoviska, potvrzeného ministrem, žalovaná správně potvrdila rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně stanovil žalobci lhůtu k vycestování ze země. Soud proto žalobu zamítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku kasační stížnost. Připouští, že byl v Uzbekistánu zvolen nový prezident. Namítá však, že ve vedení země zůstaly osoby, které se podílely na vládě předchozího prezidenta. I kdyby přece jen lidé, kteří jsou nyní u moci, chtěli v zemi provést demokratické změny, nestihli by to v období od července 2017 do října 2017. Proto je stěžovatel přesvědčen, že ministerstvo vnitra nemohlo mít k dispozici úplné informace o situaci v Uzbekistánu, a nemělo tak vydat závazné stanovisko, podle kterého nejsou dány překážky stěžovatelova vycestování.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Předmětem posouzení je otázka, zda bylo rozhodnutí o stanovení 15denní lhůty k vycestování, které se opíralo o závazné stanovisko ministerstva vnitra (a o závěr, že stěžovatelovo vycestování do Uzbekistánu je možné), vydáno v souladu se zákonem.

[7] Z § 120a odst. 5 věty první zákona o pobytu cizinců plyne, že *pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu* (tj. správního řádu, pozn. soudu) *po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva.*

[8] Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem (...), hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy (...) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem (...).*

[9] Dále podle § 149 odst. 5 věty první správního řádu platí, že *pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*

[10] Ze správního spisu vyplynulo, že ve svém druhém závazném stanovisku v této věci (ze dne 2. 10. 2017) ministerstvo dospělo k závěru, že stěžovateli nehrozí v případě vycestování do Uzbekistánu žádná vážná újma. Ministerstvo vycházelo ze zprávy odboru azylové a migrační politiky „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 15. 9. 2017. Podle této zprávy výkonná moc v čele s prezidentem udržuje v Uzbekistánu kontrolu nad zákonodárnou i soudní mocí. Situace v zemi se však uvolňuje a díky reformám nového prezidenta byly omilostněny tisíce disidentů. Do Taškentu se také může vrátit organizace Human Rights Watch, uvolnily se podmínky ve věznicích a objevují se tendence

reformovat uzbecké hospodářství. Cestování mimo Společenství nezávislých států bylo dříve podmíněno vydáním výjezdního víza, prezident však podepsal výnos, podle kterého vízový systém k 1. 1. 2019 končí a bude možné cestovat do zahraničí bez výjezdního víza. V zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Ministerstvo posoudilo také to, že stěžovatel vycestoval s vlastním cestovním dokladem a platným vízem (tedy s plným vědomím tamních státních orgánů), aby si v České republice zajistil zaměstnání. Také uvážilo, že pokud by stěžovatel představoval pro uzbecké bezpečnostní složky zájmovou osobu, vycestování by mu vůbec nepovolily. Jelikož ani stěžovatel neuvedl, že by mu po návratu hrozila vážná újma, ministerstvo z informací dovodilo, že stěžovateli nehrozí po návratu do země původu žádný postih.

[11] Protože toto závazné stanovisko představovalo podklad pro rozhodnutí, kterým byla stěžovateli stanovena lhůta k vycestování, a odvolací námitka mířila i proti němu, přezkoumal je ministr vnitra v rámci řízení o odvolání. Ministr ve svém potvrzujícím závazném stanovisku vzal v potaz také to, že stěžovatel nebyl před odjezdem z Uzbekistánu nijak politicky činný. Nad rámec informací, které mělo k dispozici ministerstvo vnitra, si ministr vyžádal informace od ministerstva zahraničních věcí. Ze zprávy z 22. 11. 2017 vyplynulo, že občan Uzbekistánu má právo na návrat do vlasti s platným pasem, i když mu již vypršela platnost výjezdního štítku (nehrozí mu za to žádný postih). Také vyšlo najevo, že uzbecké úřady se zajímají o tzv. nepřátele režimu, nikoliv však o ekonomické migranty, mezi které stěžovatel patří. Podle ministra tak ministerstvo posoudilo správně možnost stěžovatelova vycestování do Uzbekistánu.

[12] NSS nesouhlasí s námitkou, že ministerstvo či ministr vycházeli z neúplných a nepřesných informací. Naopak z jejich závazných stanovisek vyplývá, že pro posouzení stěžovatelovy situace si obstarali o jeho zemi původu dostatek podstatných aktuálních informací a následně je posoudili ve vzájemné souvislosti. Tyto informace jsou založeny ve správním spisu. NSS je proto přesvědčen, že závazná stanoviska splňují požadavky, které na jejich kvalitu klade jeho rozhodovací praxe (viz např. rozsudek ze dne 6. 1. 2015, čj. 8 Azs 110/2014-3). Závazná stanoviska vydaná v této věci jsou tak způsobilým podkladem pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalované.

[13] Stěžovatel své kasační námitky formuloval velmi obecně a vlastnímu obsahu závazného stanoviska se příliš nevěnoval – až na poznámku, podle níž se situace v Uzbekistánu nemohla během tří měsíců, které od sebe dělily obě závazná stanoviska ministerstva vnitra, zásadně změnit. Tato poznámka je docela logická, opomíjí však možnost, že ne zcela přiléhavé (či nedostatečně podložené) bylo právě *první* (pro stěžovatele příznivé) závazné stanovisko.

[14] V každém případě je pro rozsah, v jakém se soud může zabývat zákonností závazného stanoviska, určující konkrétnost žalobních či kasačních tvrzení – a stěžovatel v této věci neuvedl nic, co by svědčilo o pochybení správních orgánů. Neupřesnil ani to, jaké informace podle něj správní orgány postrádaly, ani jaká újma by mu mohla vzniknout po vycestování do Uzbekistánu. NSS proto souhlasí s městským soudem, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem.

[15] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[16] Zároveň NSS rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu